

Streszczenie

Język poetycki Tomasza Pułki. Echa i przechwycenia w dykcjach pokoleniowych rówieśników

Celem niniejszej rozprawy jest całościowe odczytanie i wskazanie cech dystynktywnych języka poetyckiego Tomasza Pułki. Podstawowym założeniem pozostaje obserwacja, zgodnie z którą twórczość ta otwiera nowy etap zderzenia poetyckiego tworzywa z semiotycznymi i filozoficznymi teoriami, które wyznaczały horyzont sporów krytycznych i teoretycznoliterackich na przełomie mileniów, a dla pokolenia autora utraciły swą aktualność. Z uwagi na środowiskową mitologizację, związaną z przedwczesną, tragiczną śmiercią Pułki, kluczowe pozostaje wyważenie pomiędzy lekturą jakkolwiek biograficzną a czytaniem tych wierszy w poszukiwaniu śladów idiomatyczności poetyki, która otwierałaby nowy rozdział w krajowej liryce.

W pierwszym rozdziale poddałem analizie dotychczasowy stan badań tej poezji, omawiając najistotniejsze zwroty w recepcji kolejnych książek autora. Do wyłonionych w ten sposób kategorii, figur i propozycji odczytania przykładam metody, które mogą okazać się pomocne w dalszej interpretacji.

Rozdział drugi skupia się na formowaniu konstelacji tradycji, które inspirowały Pułkę lub stanowiły dla niego przyczynek do konfrontacji z anachronicznymi podejściami do poetyckiego tworzywa i samej instancji wiersza.

W rozdziale trzecim staram się prześledzić autotematyczne wskazówki, jakie Pułka zataja w pasmach swojej przesterowanej mowy poetyckiej, gdy z zaszumienia komunikatu wyłania się jasna częstotliwość aforyzmów, które układają się w bedeker czytania tej twórczości. Ta część rozprawy przynosi propozycje konfrontacji metod mierzenia się Pułki z własną podmiotowością, niestabilnością zewnątrz, niewydolnością kodu i kolejnymi optykami filozofii języka.

Rozdział czwarty został poświęcony formom i figurom, które najczęściej pojawiają się w ewolucyjnych modelach poetyckich, które Pułka anonsuje, a także temu, w jaki sposób formatowanie poszczególnych figur zostaje uzależnione od obiektów, które podmiot napotyka w wewnątrztekstowej przestrzeni.

Najdłuższy, ostatni rozdział rozprawy wskazuje, jaki wpływ na rówieśników i autorów młodszych wywierają dziś gesty, którymi Pułka przesuwiał granice eksperymentów z gramatyką polszczyzny, narkotycznym rozprężeniem świadomości podmiotu i cyberpoetyką.

01.05.2023
Oskar Jull